

sérülnek meg, a kár nem valami nagy s alig rug 2—3⁰/₀-ra. Ami az áterdölési fa használhatóságát illeti, a simafenyő ebben is inkább a jegenye- és luczfenyőt közelíti meg; s így ha általában véve mindent összefoglalunk, a felsorolt adatokból és tulajdonságokból bátran azt következtethetjük, hogy a simafenyő hasznosága nem marad nagyon távol a luczétól és jegenyéétől.

A fentebbiekben kivonatosan megismertetett czikkkel dr. Wappesnek a simafenyőre vonatkozó tanulmánya még nincs ki-merítve, azonban a később megjelent közlemények tartalmát tér-szüke miatt már csak a jövő füzetben ismertethetjük meg.

(*Sylvius.*)

Vidéki levél.

Dusnok, 1897. évi július hó.

Tekintetes Szerkesztő ur! — A vadász-szerencsének különös esetéről voltam szerencsés meggyőződhetni, kérem tehát, ezt, mint nem épen mindennapi esetet, az Erdészeti Lapok útján közzétenni sziveskedjék. A kalocsai főkáptalan csalai erdejében folyó évi május hó 14.-én Barna István főkáptalani urad. erdőőr szolgálatát teljesítendő, őrzésének egyik homokbuczkás és cserjével benőtt részében kutyakölyök nyafogáshoz hasonló hangokat hallott.

Az erdőőr a hang után indulva, a hely felé közeledett, honét a nyafogás hallatszott, nagy volt azonban meglepetése, mikor vadászkutyáját egy nagy farkassal látja szembeállani, mely állat a zaj közeledtére bujt ki odujából, s mivel legelőször a kutya bukkant rá, ennek fordult neki. Az erdőőr nagy meglepetésében nem tudott elég gyorsan a fegyveréhez nyulni s mikorra azt fel-emelte, a farkas beugrott a sűrű cserjésbe s így lövése valószínűleg nem találta, bár az illető erdőőr jó lövő. A nyafogáshoz hasonló hangok még mindig hallatszottak, az erdőőr tehát odament, s a sűrű bokrot széthuzva, ott egy kerek, teknőnagyságu gödörben 9 darab farkaskölyökre talált. Alig lehettek 2—3 napnál öregebbek, mert még vakok voltak. Mikor kiszedte őket a bokorból, 8 volt köztük élő.

Az erdőőr a farkaskölyköket hazavitte s el akarta szállítani

hozzám, de mivel enni nem tudtak semmit s igen nyavicskoltak, — látván, hogy élve nem maradhatnak, — agyonverte őket.

Az öreg farkas pedig esténként azon hely körül, honnét fiait elrabolták, igen erősen s rémes hangon ordított; nagy tejláza csak fokozhatta bánatát.

Ez az eset e vidéken azért megy oly ritkaságszámra, mert még néhány év előtt hire sem volt a farkasnak s most meg ily nagy szaporaságu állat ütötte fel tanyáját benne.

Még valamiről akarnék itt megemlékezni, mert ez sem épen mindennapi s amellet szomorú dolog is.

Ugyanis ez évi május hó 18—20.-a táján a Duna erős áradásnak indult és a dunamenti erdőségeket elöntötte. Az ezen erdőkben tanyázó szarvasokat is kiöntvén, azok kénytelenek voltak tanyájukat elhagyni s a folytonos üldözés és nyugtalanítás következtében néhány darab neki vágott az erősen áradó Dunának s azon szerencsésen keresztül is jutott.

Egy ily a vizen átuszott szarvas azonban május hó 26.-án, a midőn a partra ért, annyira ki volt merülve, hogy pihenés nélkül tovább menni nem tudott. Ezt a tehetetlenségét a szegény állatnak néhány a parton lődörgő gyerkőcz felhasználván, a szarvas-tehenet megfogta s megkötözte s így akarta elhurezolni.

Azonban mielőtt elindultak volna vele, majdhogy szerencsetlenség nem lett belőle, mert az egyik fiú a kötél végét, melylyel a szarvastehén meg volt kötve, a derekára kötötte, s mikor a szarvassal el akartak indulni, az újból neki szaladt a Dunának s a gyereket maga után vonszolja a Dunába, ha nem elég hosszú a kötél. Így mégis többen megfoghatták s a szarvast visszatartották.

Ugyane napon még két szarvastehén ugrott neki a Dunának, csakhogy ezek a balpartról akartak átuszni a jobb partra, de ezeket meg a molnárok és a halászok fogták el a Dunában. Az egyikben, mikor levágták, egy igen szép nagy borjut találtak, mely néhány nap mulva meglátta volna a napvilágot, mert az anyja már erősen tögyelt s tej is folyt a tögyéből.

Ezekről az esetekről hivatalos egyének is tudomást nyertek; elvárhatjuk tehát, hogy a tettesek elveszik méltó büntetésüket.

Lenhárd Antal.